

# Tinderikooma

Kristi Piiper

Toimetanud Lea Arme  
Kujundanud Villu Koskaru  
Kaane kujundanud Joonas Sildre

© Kristi Piiper  
Kaaneillustratsioon © Joonas Sildre  
© kirjastus Tänapäev, 2021

ISBN 978-9949-85-993-1

[www.tnp.ee](http://www.tnp.ee)  
Trükitud AS Pakett trükikojas

*Minu kallitele vanematele Piretile ja Imrele,  
kes kohtusid kolhoosis kartulipõllu peal ajal,  
mil Tinderist veel undki ei osatud näha.*

# Sisukord

1. Suveöö valgus on elu algus	7
2. Kõrge kukkumine	20
3. Hibernatsioon	27
4. Avapauk. Janek, 19	32
5. Dieet	42
6. Kapoti all	48
7. Üliõpilane	54
8. <i>Gold star</i> . Beki, 23	66
9. Vööras	74
10. Peedi veri. Siki, 18	80
11. Erupteeruv vulkaan	88
12. Teine Eesti. Tarvo, 24	101
13. <i>Enchante</i> . Viljo, 21	109
14. Ehmatuse. Albert, 19	117
15. Minu sõbranna Elli, laskesuusataja	127
16. Romantiline luul	133
17. Dementorid	139
18. Pereteraapia	149

1.

# Suveöö valgus on elu algus

7 PÄEVA KOOLI ALGUSENI

Fakkjee, ma olen üliõpilane! Aega läks, aga siin ma olen, ligi 100 000 elanikuga ülikoolilinnas, võti suvekuumast ja raskete kohvrite tassimisest higises pihus, oma uue ühetoalise ahiküttega üürikorteri ukse taga. 177 cm puhast tõugu eesti naist. Olgu, vanaema kaudu veidi udmurdi verd ka, aga see tuleb ainult kasuks. Muidu mul ilmselt ei oleks heledad juuksed ja pruunid silmad. Just see, mis Erikule minu puhul esimesena meeldima hakkas. Ja Erik on see, mis loeb. Minu esimene ametlik kutt, loodetavasti ka viimane. Ei kujutaks elu ilma temata enam ettegi, kui aus olla. Kuigi siia ühetoalisesse poollagunenud puumajja küll veel lapsi ja loomi ei planeeriks. Aga eks sellega on aega ka, me oleme siiski vaid kaks nädalat koos olnud. Õnneks pole see siin TLC „90 days to wed”, vaid täiesti hariliku Eesti inimese uimaeglane elu. Lugesin kusa-gilt, et keskmine eluiga on meil viimasel kümnendil veelgi

pikenenud, nii et vabalt võib esimese lapse neljakümneviieselt saada ja kas või vanadekodust tema ülikooli lõpetamisele kohale liibata.

Surusin veidi kõveraks keeratud metallilõhnalise võtme lukuauku. Ema kartis, et see võib olla liiga geto piirkond minu jaoks, aga Google väitis vastupidist — siin pidid elama luuletajad, kirjanikud ja niisama hipsterid. Minu teada ei tee sellised sääselegi liiga ja siia sulandun ma ilmselt paremini sisse kui mõnda värskelt valminud *hi-tec* elamurajooni, kus ultramodernsed süstitud huultega äriüliõpilased, *latte*-topsidsid näpu vahel, ringi patseerivad ja lõdva randmega iga nurga peale idufirmasid asutavad. Ei, aitäh. Mina kui tulevane sotsiaaltöötaja sobingi iga kell getosse paremini. Kuigi tõsi, linna sisse sulandumisega tuleb mul veel omajagu tööd teha.

Keerasin võtit ja käis tasane klõpsatus. Lükkasin õlaga ust, mis nägi välja, nagu oleks tugevast puidust. Poleks vaja olnud, selgus, et see oli hoopiski kummaliselt kerge. Imelik kooslus, mõtlesin, meenutades meie puituksi kodus maal. Need olid kõik pigem rasked. Toksasin selle õhukese petupuidust ukse näpuotsaga lahti, ise hinge kinni hoides, et see mu puudutuse all saepuruks ei pudeneks, ja astusin oma kodinatega esikusse, otse mingile naljakale pikale kaltsuvaibale. Üldse oli kogu esik kitsas ja pikk ning lõhnas imelikult äädikaselt. Umbes nagu siis, kui ema seeni marineeris ja seda seente peale kallatavat sooja äädikast vedelikku ette valmistas. Igatahes polnud see mingi eriliselt hea lõhn. Aga korter oligi odav, väga odav, tuletasin endale meelde, ega ei saakski siit mingit luksust oodata.

Ja kes teab, võib-olla oligi siin enne mind elanud mõni tulihingeline marineeritud seente entusiast. Vabalt võis olla. Ja kui nii, siis küll see lõhn siit ajapikku ära kaob ja minu enda lõhnadega asendub.

Hakkasin mõtlema, milline see minu lõhn üldse olla võib. Ise vist ei tunne, lihtsalt hea kodune oma dufti sees ringi hõljuda. Maal elades oli see ilmselt põhiliselt kanakuudi ja küülikupuuride hais. Ja muidugi partide. See oli minu ampluaa ja fuagraa. Ei, päriselt ka, Vaablase Talu Pardipasteet on läbi aegade meie perefirma tuntuim toode. Aga no selge see, et linnas elades tuleb mul nii või teisiti endale täiesti uued ja keskkonnale sobilikumad lõhnad külge pookida.

Hiivasin oma tonnise spordikoti jälle õlale, seljakott istus endiselt kukil, raskuserandid joonistunud sügavalt mu laiadele ujujaõlgadele, mille eest ma praegusel hetkel muidugi väga tänulik olin. Ainult riidest kotid maalt kaasa pandud toiduga jätsin esialgu esikupõrandale. Tahtsin kõigepealt oma elamise üle vaadata. Ketsid jalast, astusin elutuppa, või noh, magamistuppa. Minu jaoks pidi sellest saama kaks ühes, *studio apartment*'id, nagu ema rõhutas. Kõikidel *cool*'idel üliõpilastel tema välismaistes öökapiromaanides olid ülikooli ajal *studio apartment*id. Ega tal tegelikult polekski pruukinud mulle seda nii meeleheitlikult müüa, sest mulle sobis – mida vähem koristada, seda parem.

Mu tulevase magamis-kaldekriips-elutoa ukstelävel tervitasid mind samuti kaltsuvaibad. Ikka seinast seinani looklemas nagu sellesama uue kodulinna keskne süda – jõgi –, sisaldamas

endas kõiki maailma värve ja ... räbalaid. Kui nii võtta, siis oli mu magamistoas kümnete, kui mitte sadade tundmatute inimeste kantud rõivaid. Keegi kunagi ütles, et inimene paneb oma riietesse kandmise ajal kogu oma karma ja mineviku, mõni arvab, et isegi väikese osa hingest. Natuke jube oli nii mõelda ja ma raputasin selle mõtte heaga peast. Ega ei tahaks küll, et siin öösiti mingiks massikummitamiseks läheks ja kõik surnud oma kunagisi hilpe külastama saabuks.

Ikkagi hakkas kuidagi kõhe, viskasin kummitusemõtete eemalepeletamiseks oma raske spordikoti liigagi ulja õhulennuga lillelise päevatekiga kaetud üheinimesevoodile. Käis räme raksakas ja midagi kukkus kolksatusega vastu põrandat. Kükitasin maha ja piilusin voodi alla, ise samal ajal endise intensiivsusega kummitusemõtteid tõrjudes. *Hashtag* voodialune, *hashtag paranormal activity*. Kummitust seal siiski polnud, oli hoopis katkine voodirest. Üks laudadest oli äärest puru ja laud oli vastu maad kukkunud. Tõstsin hallika päevinäinud madratsi üles, sättisin katkise lauajupi kuidagi enam-vähem paika ja aevastasin kõik äsja sissehingatud tolmulestad oma endiste kohtade peale tagasi. Oli ainult aja küsimus, millal see laud sealt jälle alla sajab, aga hetkel ei saanud ma olukorra parandamiseks nagunii midagi rohkemat ette võtta.

Vaatasin ringi. Tuba oli õnneks üsna avar. Seesama tont teab kui paljude poolt hõredaks magatud voodi, selle ees väike diivanilaud, akna alla lükatud pruunikast mööbliplaadist kirjutuslaud, mingi madalam must nelja sahtliga kummut ja tumepruun kahe uksega riidekapp. Täiesti tavaline ja igav vanakooli mööbel. Jõudsin vaevalt seljakoti kummuti peale tõsta, kui mu parema



kanna all käis uus raksatus. Kükitasin ehmunult maha ja kergitasin ettevaatlikult tolmust vaipa. Nojah, põrandalaud kaltsuvaiba all oli pooleldi pragunenud ja läks nüüd mu talla all katki. Olin selle lihtsalt tuimalt pooleks astunud. Massiga peale lennanud nagu noor piison. Kurat, no nii raske ma nüüd ka ei ole.

Aga piinlik oli ikka. Mis siis, et keegi ei näinud. Sest kui paljud normaalsed inimesed astuvad niisama lampi põrandast läbi, mitte paljud, ma pakun. Uuesti püsti tõustes lõin pea vastu nõmedalt madalal rippuvat laelampi ära ja selle kollane plastikuppel sai korraliku keskmise mõlgi. Enda tulevasele sinikale ei tahtnud mõeldagi. Kurat küll, kõik tundub siin lagunevat! Kaasa arvatud mina. Inimlaps on ju loomariigi kõige abitum vastsündinu ja tundub, et ka jalad alla saanuna ülikergesti purunev. Nühkisin, valugrimass näol, oma laubale kerkinud muhku ja kujutasin ette, kuidas ma siia rusude alla ükspäev suren. Kukup siis see plekiline lagi mulle kaela või vajub mulle otsa mõni nendest vildakatest ühe kurviga seinal püsivatest köögikappidest, mida enne vilksamisi köögis silmanud olin. Ajalehe esikaantele trükitakse suur pilt minust siruli maas, käed-jalad laiali, silmad pahupidi peas, ise pooleldi rusude all, pooleldi välja roomanud, kõrval silmatorkavates trükitähtedes kiri: *Maakast üliõpilane ei suutnud linnaeluga kohaneda ja suri sündmuskohal.* Ja väikeste punaste tähtedega on lisatud, et *sur-nukeha leiti kaks nädalat hiljem, kuna kellelgi lihtsalt ei tulnud meelde, et ta üldse olemas oli.*

See on muide vägagi reaalne oht ja ma pean ettevaatlik olema, et kui ma suren, siis ma seda väga eraldatud kohas ei teeks. Nimelt on kurb tõsiasi see, et mul ei ole sõpru. Peale Eriku muidugi, ja ema ja isa. Kuigi nemad vist sõpradena

arvesse ei lähe nii või naa. Need on need talus üles kasvamise rõõmud. Pärast tunde jooksed kohe koju põllule ja seejärel õppima, ega muuks nagu väga aega ei jäägi. Päris põllutöid ma muidugi teinud ei ole, aga tegemist oli mul sellele vaatamata dohujaja. Enamuses just loomadega seoses. Pidin loomade järelt koristama, neid söötma ja jootma ... Kas kellelgi on üldse aimu, palju koduloomad söövad? Mina näiteks ei usuks, kui ise näinud ei oleks. Igatahes loomi ma söötsin ja kasisin, ja arvatavasti kokku mitukümmend tundi nädalas. Ja ülejäänud vaba aja veetsin magamistoa voodil peadpidi läpakas. Oma parimate sõprade Netflix'i ja Spotifyga.

Tundsin korraga, et mul on kohutav janu. Kogu see laamen-damine ja lõhkumine oli kuidagi kurnavalt mõjunud. Liipasin kööki, kand valus, muhk peas ja hing haige. Polnud veel elu sees nii väikese ajaga nii palju koperdanud ja asju lõhkunud kui selles veidras vaibamaailmas siin. Huvitav, kas see on äkki Aladdini korter, tuli mulle pähe mittenaljakas nali. Leidsin köögist kraanikausi kõrvalt mingi paksupõhjalise klaasi ja lasin endale kraanist vett. Miski pinises. Vaatasin telefoni ja märkas-in, et mulle oli äsja saabunud teade, et minu Wolti tellimus on valmis, kui mina olen valmis. Saatsin selle otse rämpsposti. Mina pole midagi tellinud ega ammugi kuhugi oma uut aadressi sisestanud. Vastikud turundusinimesed, üldse enam vahendeid ei vali, teevad ükskõik mida selleks, et nende kiri avataks.

Järsku koputas keegi tugevalt uksele. Selline tunne, et rusi-kas tuleb kohe läbi selle õhukese saepuruplaadi. Lihtsalt nii hästi oli seda kööki kosta. Võpatasin ja klaas kukkus põran-dale, kuid jäi imekombel terveks. No muidugi, see oli mingi

järjekordse kaltsuvaiba peale potsatanud. Hiilisin kikivarvukil õrna põrandanagina saatel välisukse juurde, mitte et mu klaasiga laamendamine nagunii kuulda poleks olnud, ja piilusin ukseilmast välja.

Ukse taga seisis mingi imelik, umbes neljakümneviiene tumeda kaabuga mees. Taoline, kelle eest ema oli mind enne linna tulekut hoiatanud. Natuke nagu selline viisakas, aga natuke pervert ka. Teate küll selliseid, kes parkides pikkade beežide vihmamantlitega nilbitsemas käivad, või siis tegelikult ei käi ka, aga sellist tänaval kohates tekib kohe tunne, et voh, see vend on küll raudselt liputaja. Jumal teab, võib-olla on tegelt korralik mormoonist pereisa ja kaotas süütusegi alles neljakümnekahekselt. Aga mulje on mulje, midagi pole teha. Ise on süüdi. Noh, ja tema lähedased ka muidugi, sest kui mulle peaks kunagi sattuma selline mees, ptüi-ptüi-ptüi, siis mina küll suunaksin teda riietumisel veidi. Endal oleks ju ka piinlik, kui lähed nädalavahetusel abikaasaga poodi perele süüa ostma ja kõik ümberringi sosistavad ja näitavad näpuga, et vaata, liputaja oma naisega ostab kana.

Kanaga seoses meenus mulle ehmatusega maalt kaasa pandud toidukott, mille ema oli käskinud esimese asjana külma panna. Haarasin selle esikunurgast ja surusin kiirelt kogu kupatusega külmkappi. Mingi asi ragises ja teine rebenes, empsi ees olid süümekad, aga kellel siis aega on sortida, kui pesuehtne liputaja ukse taga passib. Emps kindlasti mõistaks. Hiilisin tagasi esikusse. Lähenesin oma muhkliku otsaesisega ettevaatlikult ukseilmale, surudes maha värvikaid kujutlusi silma pussitamisest, kui kostis uus nõudlik koputus. Hüppasin tagasi. Isprus, küll nüüd kolgib! Ei tea, kas peaks ukse lahti

tegema või edasi ignoma? Äkki ta ei lähegi minema. Raudselt kuulis mu kobistamist.

Mõtlesin kiirelt kõik variandid läbi. See on üks mu uutest naabritest ja tahab lihtsalt mune või piima laenata. Siis oleks nagu viisakas uks lahti teha. Aga miskipärast ei tundunud see väga usutav. Kuidagi ei ole nagu selline kokkaja tüüpi mees. Võib-olla siis keegi, kes lihtsalt korteriuksega eksis. Juba täitsa mõeldav. Sel juhul võiksin vabalt edasi ignoda, küll ta ise pika-peale ülejäänud valed ukсед ka läbi kobistab ja lõpuks õige koha leiab. Kolmas variant: see ongi liputaja. Sel juhul kindlasti ignoda, sest mida siis veel? Teha uks lahti ja lasta enda peale liputada, ei aitäh, jätan vahele. Mis siis, et uus kogemus, nii meeleteitel ma ka pole.

Ignomine võitis 2:1 ja hiilisin tagasi kööki. Mõtlesin, et vaatan aknast, kas mingeid autosid on maja ees. Siis tean, millega see tont sõidab, ja saan vähemalt selles kindel olla, et mulle tõepoolest Wolt süüa tooma ei olnud tulnud.

No nii, enne polnud maja ees ühtegi autot, aga nüüd seisiski seal auto, must pika pepuga Volkswagen. Ei teagi nüüd, milline see tavaline liputajamobiil olema peaks, aga kas just selline? Samas – miks ka mitte? Hea mahukas pagasiruumis igast liputamistarvikuid hoiustada ja kaasa vedada. Kui ma nüüd mingi seksuaalhälvete eksperdi mulje olen jätnud, siis ma võin kohe ära öelda, et seda ma pole. Ma olen tegelikult ikka päris kogematu ja süütu, ning seda ka tavaseksuaalsuse alal. Umbes nii, et kui ühes skaala otsas on Kim Kardashian, siis mina kõlgun seal täiesti teises otsas. Tiiu talutütreste. Mall kitsetall. Pole ma elus veel liputajat kohanud ega ka ühtki normintellektiga paljast meest näinud, kuigi teoorias olen tugev.